

‘ΣΗΜΑΝΤΡΑ,

ΠΟΥ ΝΑΣΑΙ :

Ποῦ νᾶσαι, ὦ κύμα ποθητό,
ποῦ σε προσμένω νά με πάρης,
‘ς τὴν κορυφή σου νά ὑψωθῶ
τρανὸς τοῦ πόντου καθάλλαρης ;

Ποῦ νᾶσαι, ὦ χέρι θεϊκό,
‘ς τὰ ἐρέβη, ποῦ βογκοῦν ἐμπρός μου,
νάναψης ἀσθεστον δαυλὸς,
νά σπείρης λάμψι ἐνθέου κόσμου ;

Ποῦ νᾶσαι, ὦ πνεῦμα εὐλογητό,
μέ φῶς ζωῆς νά με φιλήσῃς
καὶ ‘ς τὸ λιμάνι, ποῦ ποθῶ,
ἀτρόμητον νά με ὁδηγήσῃς ;

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΣΟΔΟΜΩΝ

Διαβαίνει ἀπὸ τὰ Σόδομα
τραγουδιστὴς καὶ ‘ς τὰ συντρίμια σπέρνει
παρθένα νεκρολούουδα—
ὅση εὐσπλαχνία ‘ς τὴν καρδιά του φέρνει.

Καὶ οἱ ἀστραπὲς τρυγῶν του
τὰ φτερωτά του ἀρπάζουνε λουλούδια
καὶ τἀναλυοῦνε ‘ς τὸ ἄπειρο
καὶ γίνονται ἀγγελόφωνα τραγούδια.

Διαβαίνει ὁ τραγουδιστὴς
καὶ ἀναγαλλιάζουνε ‘ς τὸ λάλημά του
ὅλοι οἱ καμμένοι ἁμαρτωλοὶ
καὶ χαιρετοῦν τὴν ὄψι τοῦ Ἀθανάτου.

ΨΥΧΕΣ

Κάποιες ψυχὲς λευκὲς πετοῦν
‘ς ἐμὴν ἀπέραντη ἐρημία
κὲχουν φτερά τους στραφτερὰ
τῇ μελωδία.

Καὶ λαχταρίζοντας ζητοῦν
γαλήνιο δάσος καὶ ἀνθισμένο,
νάναπαυθοῦν, νά ὀνειρευθοῦν,
νά εἰποῦν τραγούδι μαγεμένο.

Κάποιες ψυχὲς περίλυπες
‘ς τὰ σκότη κλαῖν καὶ ξεψυχοῦνε
καὶ τὸν καῦμό τους τὰ βουνά
καὶ οἱ θάλασσες ἀντιλαλοῦνε...

ΘΥΣΙΑ

Ροδόκρινα, ποῦ ἡ εὐσπλαχνία τὰ ‘φύτεψε
‘ς τὴν γῆ τῆς θλίψεως, φέρνω ‘ς τὴν ἀγκάλῃ
καὶ βγαίνω τὰ τρισκότειδα μεσάνυχτα
‘ς τῆς Νεκρῆς Θάλασσας τὸ περιγιάλι.

Καὶ ὀλόφωτος προβάλλει ἀπὸ τὴν ἄβυσσον
ὁ Ναζαράτος ‘ς τὸν Σταυρὸ τοῦ ἀπάνω
καὶ με καλεῖ μέ τὸ θεσπέσιο βλέμμα του
‘ς τὰ πόδια του τὰ δῶρά μου νά ράνω.

Πατῶ τὴν Θάλασσα μέ ὀρμὴν. Ἄχ ! ‘ξύπνησαν
τὰ νεκρὰ κύματα καὶ με ποντίζουν,
μὰ οἱ κεραυνοὶ ἀσπάζουν τὴ θυσία μου
καὶ ‘ς τοῦ Σταυροῦ τὴ ρίζα τὴ φλογίζουν.

’ΣΤΟ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙ

—Ποῦ πᾶς, χλωμέ μου αὐγερινέ,
μέ ἀχνᾶτα γιούλια ‘ς τὴν ἀγκάλῃ ;
—Νά στεφανώσω κάποιον νειόν,
ποῦ τραγουδάει ‘ς τὸ περιγιάλι.

—Ποῦ πᾶς, νεφέλῃ ὀλόλευκῃ,
μέ δάφνης φύλλα ‘ς τὴν ἀγκάλῃ ;
—Νά ράνω τὸν τραγουδιστὴν,
ποῦ κλαίει πικρὰ ‘ς τὸ περιγιάλι.

—Ποῦ πᾶς, ὦ Νύχτα σιωπηλῇ,
μέ μαύρην σκέπη ‘ς τὴν ἀγκάλῃ ;
—Νά σαβανώσω τὴν ψυχὴ,
ποῦ ἀγκομαχᾷ ‘ς τὸ περιγιάλι...

ΖΩΗ

Σταλάζει ἀπὸ τὰ σύγνεφα
χυμὸς ζωῆς—ἀθάνατο νερὸ
καὶ ἡ μαύρη γῆ ἐλουλούδισε
καὶ ‘λύγισαν τὰ δένδρα ἀπ’ τὸν καρπὸ.

Σταλάζει ἀπὸ τὰ σύγνεφα
αἷμα ζωῆς—βροχούλα φλογερῇ
καὶ ἄγρια ρόδα ἐρρόδισαν
‘ς τοῦ Ὀλύμπου τὴν χιονόσκεπη κορφή.

Σταλάζει ἀπὸ τὰ σύγνεφα
μῦρο ζωῆς—τὸ δάκρυ τοῦ Θεοῦ
καὶ ἀγάπης φῶς ‘πλημμύρησε
μεσ’ ‘ς τὴ νεκρὴ ψυχὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

Ο ΒΑΡΔΟΣ

Τὸ βράδυ ὁ βάρδος ‘πλάγιασε
‘ς τὰ τρόπαιά του κουρασμένος
καὶ ἡ Δόξα τὸν ‘τραγούδησε
καὶ ἐπεκοιμήθη πικραμένος.

Τῇ νύχτῃ ὁ βάρδος ‘ξύπνησε
κἑστέναεζεν ἀπελπισμένος
καὶ ὁ Χάροντας τὸν ‘χάιδεψεν
ὡς ἀν πατέρας του θλιμμένος.

Καὶ ὅταν ‘γλυκοξημέρωσεν,
ἦταν ὁ βάρδος πεθαμένος
καὶ ὁ Ἥλιος τὸν ἀγκάλιασεν
ὡς ἀν Θεὸς του φλογισμένος.

ΞΑΦΝΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Νεκρὰ μεσάνυχτα· ὁ Χιονιάς
χτυπάει τὴ θύρα μου· τοῦ ἀνοίγω
καὶ « Ἦρθα—μοῦ λέει—νά ζεσταθῶ
καὶ γλυκοχάραγμα νά φύγω ».

—Γέροντα πλάνε, ‘πάγωσες !
—Ἐκρουστάλλισα καὶ θά πεθάνω. . .
—Ζεστάσου πίνωντας κρασί,
ποῦ ἀπ’ τὴν καρδιά μου σοῦ το βγάνω.

Καὶ πίνωντας καὶ πίνωντας
ἀνδρειεύει ὁ γέρος καὶ με πέρνει
καβάλλα ‘ς τὸ ἄσπρο τοῦ ἀλογο
χωρὶς νά ξέρω ποῦ με φέρνει. . .

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ